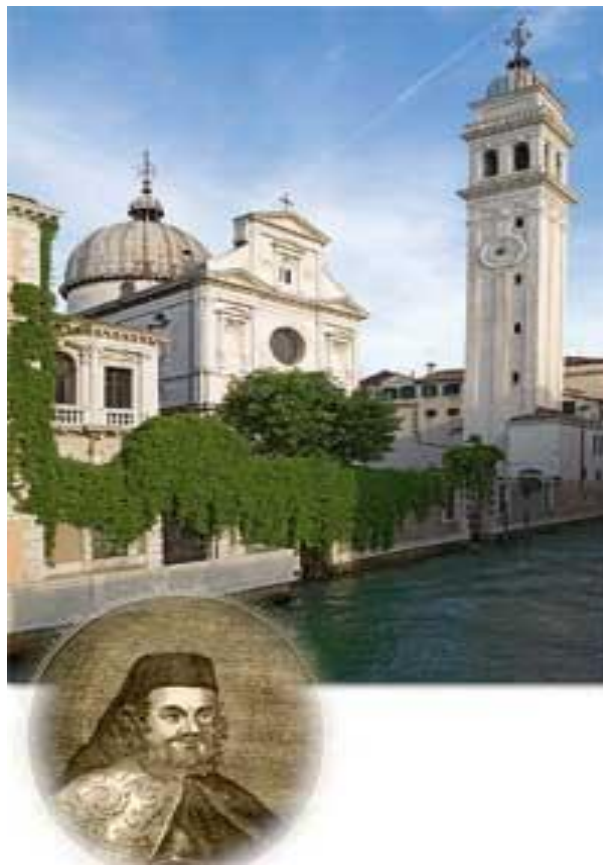

Ἡλίας Μηνιάτης, ὁ φλογερός διδάσκαλος τοῦ Γένους.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου.

«Χριστιανέ, καθώς ἡ πίστις σου εἶναι ἀληθινή καί ἅγια, ἔτσι πρέπει νά εἶναι καί ἡ ζωή σου. Ἄν αὐτή δέν εἶναι καλή καί ἅγια, μήν ἐλπίζεις νά σωθεῖς», δίδασκε ὁ μέγας διδάσκαλος τοῦ Γένους Ἡλίας Μηνιάτης, ἀπό τήν κοίμηση τοῦ ὁποίου συμπληρώνονται φέτος τριακόσια χρόνια.

Γεννήθηκε στό Ληξούρι τῆς Κεφαλληνίας τό 1669. Γονεῖς του ἦταν ὁ πρωτοπαπᾶς τῆς πόλεως -καί πρῶτος του δάσκαλος- Φραγκίσκος Μηνιάτης καί ἡ Μορεζίνα Περισιάνου. Τό 1681 ὁ πατέρας του τόν ὁδήγησε στό Φλαγγινιανό Φροντιστήριο στή Βενετία. Ἐκεῖ γιά ὀκτώ χρόνια σπούδασε ὑπό τήν προστασία τοῦ Κεφαλλονίτη Μελετίου Τυπάλδου, ἱεροκήρυκα καί δασκάλου τῆς ἐλληνικῆς κοινότητος τῆς Βενετίας. Ὄταν ὁ Μελέτιος Τυπάλδος ἔγινε μητροπολίτης Φιλαδελφείας, ὁ Μηνιάτης διατέλεσε γραμματέας του. Τήν ἴδια χρονιά χειροτονήθηκε διάκονος καί ἐργάσθηκε ὡς ἱεροκήρυκας στήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τῆς Βενετίας. Παράλληλα δίδαξε στή Φλαγγίνειο Σχολή.

Τόν Μηνιάτη τόν διέκρινε μία φυσική εὐγλωττία καί ἡ μεγάλη του κλίση πρὸς τὴ ρητορική. Γι' αὐτό καί τόν ἀποκάλεσαν «Χρυσόστομο τῆς Τουρκοκρατίας». Κύριο ἔργο του ὑπῆρξε τὸ κήρυγμα καί μάλιστα σέ ἀπλή καθομιλουμένη γλῶσσα, ὅπως εἶχε καθιερωθεῖ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας. Εὐστοχα ὁ Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος ὄχι μόνον τόν ξεχωρίζει ἀνάμεσα στοὺς ἱεροκήρυκες τῆς Τουρκοκρατίας, ἀλλὰ τόν θεωρεῖ ὡς τόν πιο λαμπρὸ τῆς Ἀνατολῆς μετὰ τόν Φώτιο. Ὑπῆρξε ὄντως «αὐτόφωτη μονάδα». Στά λίγα χρόνια τῆς ζωῆς του κατάφερε νά ξαναζωντανέψει τὴν ὀρθόδοξη κηρυκτικὴ παράδοση καί νά τὴ συνταιριάσει μὲ τίς ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς του. «Ἦτο... ὁ μεγαλύτερος ἐκκλησιαστικὸς ρήτωρ τῆς ὑποδούλου Ἑλλάδος· μέ δημοσθένειαν ρητορείαν ἐκήρυξε τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ», παρατηρεῖ ὁ ἀείμνηστος μητροπολίτης Φλωρίνης π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης. Τὸ κήρυγμά του συγκλόνηζε τὸ ἐκκλησίασμα, τὰ λόγια του ἄγγιζαν τὴν καρδιά μέ τὴ συναρπαστικότητα καί τίς πλούσιες διδαχές του.

Οἱ Κεφαλλονίτες βλέποντας τὴν ἀξία του τόν καλοῦν νά ἐπιστρέψει σὸ νησί πού γεννήθηκε. Εἶναι ἡ περίοδος πού οἱ βενετοὶ κατακτητὲς κρατοῦν σὸ σκοτάδι τοὺς Ἑπτανησιῶτες. Συχνά μάλιστα σπέρνουν διχασμό, γιὰ νά ἐπωφελοῦνται οἱ ἴδιοι. Καί φυσικά ὁ διαπρύσιος κήρυκας ἐπιστρέφει στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του καί γιὰ ἑπτὰ χρόνια διακονεῖ μέ τόν κοφτερό του λόγο. Ἐνδεικτικὰ παραθέτω ἓνα ἀπόσπασμα: «Χριστιανοὶ ὅπου μέ ἀκούετε, μέ τὴν εἰρήνην, μέ τὴν ὁμόνοιαν, μέ τὴν συμφωνίαν κάθε ἐπιχείρημα κατορθοῦται· τὰ μικρὰ γίνονται μεγάλα, τὰ μεγάλα στερεώνονται· αὐξάνει ἡ εὐτυχία τῶν οἰκογενειῶν, τῶν πόλεων, τῶν βασιλειῶν».

Δέν ριζώνει ὅμως στὴν ἰδιαίτερη πατρίδα του. Τόν ἀποζητοῦν καί τόν προσκαλοῦν παντοῦ. Πρῶτα στὴ Ζάκυνθο καί μετὰ στὴν Κέρκυρα προσφέρει ὑπηρεσίες ὡς διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας καί ὡς ἱεροκήρυκας. Γιὰ ἓνα χρόνο ὑπηρετεῖ καί πάλι τὸ Φλαγγίνειο Φροντιστήριον καί στὴ συνέχεια τόν συναντοῦμε στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἐκεῖ ὁ Πατριάρχης Γαβριήλ μέ σιγίλλιον τόν ὀνομάζει ἱεροκήρυκα τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Ἐπὶ μιά ἑπταετία κάνει τὰ πλήθη νά ριγοῦν μέσα στὶς ἐκκλησίες καί νά κρέμονται ἀπὸ τὰ χεῖλη του.

Ἡ Κεφαλλονιά, ἡ Κέρκυρα, τὸ Ναύπλιο καί τὸ Ἄργος εἶναι οἱ ἐπόμενοι σταθμοὶ τῆς ζωῆς του, ὅπου ἀφειδώλευτα σπέρνει τόν λόγο τοῦ Θεοῦ. Τὸ 1711 χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος Κερνίσης καί Καλαβρύτων. Ἔτρεχε, προσπα-

θοῦσε, ἀγωνιζόταν νυχθημερόν, γιά νά καταρτίσει, νά στηρίξει, νά οἰκοδομήσει τό ποιμίό του. Αἰσθανόταν τόσο βαρύ τό φορτίο τῆς ἀρχιεροσύνης! Κι αὐτό δέν ἄργησε νά φανεῖ στήν υἰγεία του. Ὅμως παρά τήν εὐρύτερη ἀποδοχή του δέν ὑπῆρξε ἰδιαίτερα ἀγαπητός στήν ἐπισκοπή του ἐξαιτίας τῶν σπουδῶν του στή Βενετία. Ὁ θάνατος τόν βρῆκε τό 1714 σέ ἡλικία μόλις 45 ἐτῶν. Τό λείψανό του τό ἐνταφίασε στόν ναό τοῦ Ἁγίου Νικολάου τῶν Μηνιατῶν στό Ληξούρι ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος στή συνέχεια ἐξέδωσε τά ἔργα τοῦ υἱοῦ του, γιά νά συνεχίσει νά μᾶς οἰκοδομεῖ μέ τίς Διδαχές του καί μετά τήν κοίμησή του.

25 Μαρτίου 1688. Ὁ Μηνιάτης σέ ἡλικία 19 ἐτῶν στή Βενετία μπροστά σέ ἕνα πυκνότατο ἀκροατήριο ἐκφώνησε τήν πρώτη του ὁμιλία στόν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου. Ὅταν ἔφθασε στό τέλος της, συγκινήθηκε βαθύτατα καί ἀπηύθυνε θερμή ἱκεσία ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος: «Εὐσπλαγχνε Μαριάμ, παρακαλοῦμέν σε... χάρισε εἰς τό ἐλληνικόν γένος τήν προτέραν τιμήν· σήκωσε τό ἀπό τήν κοπρίαν τῆς δουλείας εἰς τόν θρόνον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος. Ἀπό τά δεσμά εἰς τό σκῆπτρον, ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν εἰς τό βασίλειον. Καί ἄν ἐτοῦταί μας αἱ φωναί δέν σέ παρακινούσιν εἰς σπλάγχνος, ἄς σέ παρακινήσωσιν ἐτοῦτα τά πικρά δάκρυα, ὅπου μᾶς πέφτουσιν ἀπό τά ὀμμάτια. Ἄλλ' ἀνίσως καί ἐτοῦτα δέν φθάνουσιν, ἄς σέ παρακινήσωσιν αἱ φωναί καί οἱ παρακλήσεις τῶν ἁγίων σου».

Καί σήμερα πικρότατα δάκρυα πέφτουν ἀπό τά μάτια ἐκείνων πού πονοῦν γιά τήν κατάσταση στήν ὁποία ἔχει περιέλθει ἡ πατρίδα μας. Ἐνώνουμε κι ἐμεῖς τή δέησή μας μέ αὐτήν τῆς πυρωμένης καρδιάς τοῦ Μηνιάτη καί ζητοῦμε ἀπό τήν Κυρία Θεοτόκο τήν πρεσβεία της, ὥστε νά λάμψει καί πάλι στήν πατρίδα μας «τό ζωηφόρον φῶς τῆς ἀληθινῆς πίστεως» καί νά τῆς χαρίσει ὁ νεκρεγέρτης Κύριος πνευματική καί ἐθνική ἐλευθερία, γιά τήν ὁποία τόσο δυνατά μίλησε ὁ Μηνιάτης.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου.

Πηγή : <https://www.apolytrosis.gr/>